

Standaard Lonchura

Deel 2 overige lonchura's

Uitgegeven door: Nederlandse Bond van Vogelliefhebbers

© Copyright by NBvV, Alle rechten voorbehouden

Uitgave: 2012- **2023**

Revisie voorjaar 2023

Index

Inhoudsopgave

INDEX	2	JUNGES-BERGRIETVINK	30
VOORWOORD 2017-2020.....	4	OMSCHRIJVING JUNGES-BERGRIETVINK, MAN EN POP.....	31
FYSIEKE STANDAARD BRONZEMANNEN	10	WILDKLEUR:	31
WITSTUITBRONZEMAN.....	11	BERGRIETVINK	32
OMSCHRIJVING WITSTUITBRONZEMAN	12	OMSCHRIJVING BERGRIETVINK, MAN EN POP	33
WILDKLEUR:	12	WILDKLEUR:	33
WITBUIKBRONZEMAN.....	13	ZWARTKOP DWERGRIETVINK.....	34
WITBUIKBRONZEMAN, MAN EN POP:	14	OMSCHRIJVING ZWARTKOP-DWERGRIETVINK, MAN EN POP	35
WILDKLEUR:	14	WILDKLEUR:	35
BERGBRONZEMAN	16	BERG-BRUINBORSTRIETVINK.....	36
BERG BRONZEMAN, MAN EN POP.	17	OMSCHRIJVING BERG-BRUINBORSTRIETVINK, MAN EN POP	37
WILDKLEUR:	17	WILDKLEUR:	37
BIJ HET HOOFDSTUK NONNEN EN RIETVINKEN.	18		
FYSIEKE STANDAARD RIETVINKEN EN NONNEN.	19		
ARFAKNON,	20		
OMSCHRIJVING .ARFAKNON, MAN EN POP.....	21		
WILDKLEUR:	21		
GRIJSKOPNON.....	22		
OMSCHRIJVING GRIJSKOPNON , MAN EN POP	23		
WILDKLEUR:	23		
HUNSTEINNON	24		
OMSCHRIJVING HUNSTEINNON, MAN EN POP	25		
DIKKOPRIETVINK.....	26		
OMSCHRIJVING DIKKOPRIETVINK, MAN EN POP	27		
WILDKLEUR:	27		
FORBESNON	28		
OMSCHRIJVING FORBESNON, MAN EN POP	29		
WILDKLEUR:	29		

VOORWOORD.

Het is twintig jaar geleden, 1974, wanneer de toenmalige technische commissie tropische vogels overgaat tot het uitgeven van een vernieuwde standaard Japanse meeuwen. In de jaren voor het verschijnen van deze standaard zijn twee zaken aan de orde, te weten:

- A. De kweek van hybriden van Lonchura soorten met Japanse meeuw met het doel verbetering van de Japanse meeuw kleurslagen.
- B. Vergaand onderzoek van de vederstructuur van de diverse Lonchura soorten door dhr. W.Beckmann.

De betreffende Japanse meeuwen standaard uit 1974 bevat dan ook een omschrijving van de bronzemannen, nonnen, muskaatvinken en rietvinken. In deze zelfde jaren werd een zeer beknopte standaard zilver- en loodbekjes uitgegeven, in 1982 gevolgd door de standaard rijstvogels.

Door de jaren heen raakt de standaard van het genus Lonchura versnipperd, de rietvinken werden opgenomen in de standaard Australische prachtvinken. De bronzemannen blijven deel uitmaken van de standaard Japanse meeuwen.

Begin negentiger jaren ontstaat de behoefte aan een aanpassing van de oude en inmiddels niet meer verkrijgbare standaard zilver- en loodbekjes. Het ontstaan van diverse mutaties brengt de kweek van deze soorten in een stroomversnelling. Afwijkingen in formaat, kleur en tekening vragen om een handleiding inzake het keuren en de kweek.

Dezelfde ontwikkeling, welke wordt waargenomen bij de zilver- en loodbekjes, doet zich ook voor bij de rijstvogels.

Voorjaar 1993 wordt dan ook besloten een compleet vernieuwde standaard Lonchura's uit te geven. In deze standaard zullen alle Lonchura soorten alsmede de nauw aan de Lonchura's verwante soorten worden opgenomen.

Drie keurmeesters Tropische vogels van de Nederlandse Bond van Vogelliefhebbers vormen de werkgroep "Lonchura's". Deze werkgroep heeft na veel onderzoek, bezoeken aan kwekers en het Rijksmuseum van Natuurlijke Historie te Leiden de standaard voor de Lonchura's opgesteld.

Voor de soorten als zilverbekje, loodbekje en rijstvogel is het verregaande domesticatie proces reden geweest tot het beschrijven van vederstructuur en vererving.

Voor andere soorten als de Hunsteinnon en Berg-bruinborstrietvink blijft de standaard steken in een zo compleet mogelijke omschrijving.

Het losbladige systeem van deze standaard heeft geleid tot een hoofdstukmatige opzet. Het gevolg van deze opzet is dat ontwikkelingen welke in de komende jaren op gang komen niet hoeven te leiden tot een volledig nieuwe standaard maar per hoofdstuk aangevuld kunnen worden.

De hoofdstukken zijn achtereenvolgens:

- Bronzemannen
- Muskaatvinken
- Nonnen en rietvinken

Op deze plaats is het goed kwekers en deskundigen in zowel binnen- als buitenland, alsmede de "Werkgroep Lonchura's" te danken voor hun spontane hulp. Het beschikbaar stellen van kweekgegevens, kennis en materiaal voor veeronderzoek heeft in grote mate bijgedragen tot het ontstaan van deze volledig vernieuwde Standaard Lonchura. Van grote waarde was ook de mogelijkheid welke werd geboden door het Rijksmuseum van Natuurlijke Historie in Leiden. Het onderzoek van Lonchura balgen leverde veel nieuwe gegevens op. Deze nieuwe standaard Lonchura vervangt alle standaardpublicaties van bovengenoemde soorten van eerdere datum.

Bergen op Zoom,
januari 1995

De Technische Commissie
Tropische Vogels en Parkieten.

Voorwoord 2012.

In de 15 jaar die verstreken vanaf het verschijnen van de vorige standaard in 1995, is er met deze vogels op uitgebreide schaal gekweekt. Inmiddels is bij de zilver- en loodbekjes en bij de rijstvogels een aantal mutaties ontstaan, die er voor gezorgd hebben dat voor deze vogels tussentijds een nieuwe standaard is opgesteld, samen met de parelhalsamadine en de Timor rijstvogel, die ook in de standaard van 1995 waren opgenomen. Deze soorten nu ondergebracht in de standaard gedomesticeerde Afrikaanse- en Aziatische prachtvinken. Deze nieuwe standaard lonchura 2012 beslaat dan ook nog enkel de bronzemannen, muskaatvinken, rietvinken en nonnen. Deze nieuwe standaard is opgemaakt in de inmiddels gebruikelijk geworden matrix lay-out. Dit maakt het liefhebbers eenvoudige om kleurslagen te vergelijken.

Van diverse soorten zijn, in aanvulling op de standaard uit 1995, kleurslagen opgenomen. Het betreft bij de borneo bronzeman de roodbruine en de geparelde kleurslag. Bij de nonnen en rietvinken is als uitbreiding op de oude standaard aandacht besteed aan de kleurslagen van de witkop- driekleur en hadeson en bij de rietvinken aan de kleurslagen van de bruinborstrietvink. Tenslotte is er in deze standaard gekozen voor een domestica beschrijving van de bruinborstrietvink

Het bestuur van de Keurmeestervereniging Tropische vogels en Parkieten wil op deze plaats de keurmeesters, liefhebbers en de technische commissie van de JMC, die ondersteuning hebben gegeven bij het schrijven van deze nieuwe standaard, hartelijk danken. Tevens wordt de hoop uitgesproken dat deze standaard de komende jaren een leidraad mag zijn voor kwekers en keurmeesters.

Nijmegen, april 2012

[Terug naar index](#)

Voorwoord 2017-2023

De standaard van 2012 is opgedeeld in twee delen, Deel 1 met de meest gekweekte soorten en deel 2 met de overige lonchura soorten.

De lay-out is gewijzigd in landscape zodat het beter te lezen is op tablets.
Hyperlinks aangebracht.

De Technische Tropische vogels en Parkieten wil op deze plaats de keurmeesters, liefhebbers en de technische commissie van de JMC, die ondersteuning hebben gegeven bij het schrijven van deze vernieuwde standaard, hartelijk danken. Tevens wordt de hoop uitgesproken dat deze standaard de komende jaren een leidraad mag zijn voor kwekers en keurmeesters.

Enkele taalfouten eruit gehaald en de ringmaten verwijderd met een verwijzing naar de vogelindex op de NBvV site.

Treurbronzeman verwijderd en verplaatst naar deel 1

Utrecht
Voorjaar 2023

[Terug naar index](#)

OPMERKINGEN BIJ DE STANDAARD LONCHURA'S.

Als basis voor dit hoofdstuk geldt de standaard "Algemene erfelijkheidsleer", (verkrijgbaar bij het bondsbureau) en enkele hoofdstukken uit de standaard Japanse meeuwen (uitgave 1974).

Bij het over kweken van mutaties, dus van de ene soort naar de andere soort, is de rasonzuiverheid een groot probleem.

Bij deze ras onzuiverheid spelen de volgende zaken een rol.

- a) **Vederstructuur.**
- b) **Het tekeningspatroon.**
- c) **Vruchtbaarheid bij de bastaardkweek.**

De hierna volgende uiteenzetting is niet (geheel) van toepassing op de rijstvogels en zilver- en loodbekjes, de enige lonchura's met carotenoïde in de bevedering. Daarnaast bezit de rijstvogel ook nog de blauwstructuur.

a) Vederstructuur van de Lonchura's.

Het microscopisch onderzoek van de bevederingsstructuur van de lonchura's is beperkt gebleven tot de in Nederland geïmporteerde soorten. Ondanks deze beperking kan men wel concluderen dat qua vederstructuur de lonchura's een grote homogeniteit tonen.

In de gehele familie ontbreken de carotenoïde kleurstoffen en de structuur kleuren, de kleur van de bevedering wordt gevormd door de diverse combinaties van :

- 1: Het zwarte eumelanine, inclusief een verzwakte oxydatiegraad, waardoor de zwarte kleur verandert in zgn zandkleurig bruin (het zgn cinnamonbruin)
 - 2: Het roodbruin phaeomelanine, met de mogelijkheid van een verschillende kwantiteit waardoor de kleur in intensiteit kan verschillen van diep kastanje bruin tot licht crème-wit.
- Door het ontbreken van carotenoïde kleurstoffen varieert de snavelkleur van zwart-blauwgrijs tot lichtgrijs, evenals de pootkleur. De bij sommige soorten voorkomende blauwgrijze snavelkleur wordt vrijwel zeker veroorzaakt door het tyndalleffect in de buitenste hoornlaag van de snavel. In dit geval kunnen we dus spreken van structurele kleurvorming.

In de gehele lonchura groep zien we een groot scala aan bruinnuances, variërend van zwartbruin tot nagenoeg geel. De naamgeving van al deze verschillende nuances in de standaard leverde aanzienlijke moeilijkheden op. In bijna alle gevallen is getracht aansluiting te vinden bij eenduidige kleuren eventueel aangevuld met termen als warm, koud, vaal, bleek en dergelijke. Ideaal zijn de benamingen niet altijd, maar

een betere oplossing, zonder het ontwikkelen van een staalkaart, lag niet binnen bereik. Al deze nuances bruin ontstaan door een samenspel van het eumelanine in verschillende oxydatie stadia en het roodbruine phaeomelanine of het ontbreken van één van deze componenten of door een zwakkere of sterkere concentratie.

Bovendien speelt bij enkele soorten de opbouw van de veren een rol in de totaalkleur. Zoals algemeen bekend geacht mag worden, bestaat een veer uit een spoel, schacht, baarden en haakjes. Wordt over het algemeen de totaalkleur bepaald door de baarden en de zich daaraan bevindende haakjes, bij sommige lonchurasoorten moet daarbij ook de kleur van de schacht betrokken worden, daar het streep effect bij veel bronzemannen bepaald wordt door de kleur van schacht.

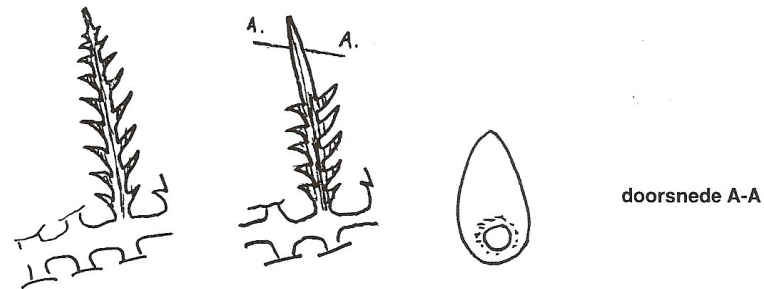

fig. 1. baardvorm.

fig. 2a. pronkveer

fig. 2b. dwarsdoorsnede type pronkveer.

In fig 1 ziet u de vorm van de baard, een baard van deze vorm noemen we een baard van het algemene type. Bij de stuitveertjes van vele lonchura soorten zien we een ander type baard nl het pronktype. Aan de toppen van deze baarden bevinden zich geen haakjes. Deze toppen liggen aaneen en vormen als het ware een glad oppervlak wat aan dit deel van de bevedering een sterke glans geeft.

In fig 2a ziet U een pronkveer getekend en in fig 2b een dwarsdoorsnede van het type pronkveer . Deze baarden zijn niet over hun gehele lengte van het pronktype. Aan de basis en in het midden bevinden zich wel haakjes aan de baard.

De melanine vorming komt afhankelijk van de soort (dus soort eigen erfelijke factoren) in verschillende concentraties voor. Zo zien we dat bij de zwartbruine Japanse meeuw ongeveer twee (lieft minder) lagen roodbruin phaeomelanine om de kern van de baard gevormd worden. Bij zwartkop-, driekleur- en witkopnon zien we echter dat om de kern van de baard een concentratie van zes lagen en meer phaeomelanine heeft gevormd. Bovendien zien we dat zich in het buitengedeelte van de baard (extalzijde) eveneens roodbruine phaeomelaninekorrels bevinden.

De haakjes van de zwartbruine Japanse meeuw zijn nagenoeg over hun gehele lengte zwart (eumelanine), terwijl de haakjes van de vleugelbevedering van de genoemde nonnen over hun gehele lengte roodbruin zijn, (phaeomelanine). De combinatie twee of minder lagen roodbruin phaeomelanine met zwarte haakjes geeft donkerbruin bij de Japanse meeuw. De sterke concentratie roodbruin phaeomelanine in de haakjes bij de nonnen geeft het mooie diep kastanjebruin. Vervalt bij de Japanse meeuw het zwart eumelanine in de haakjes en

worden deze kleurloos, dan wordt de totaalkleur van de bevedering bleek roodbruin. De kleurstof, die wij roodbruin phaeomelanine noemen, is echter gelijk van kleur bij de nonnen en de Japanse meeuwen. De concentratie van deze melanine korrels bepalen de diepte van de roodbruine kleur. Iets dergelijks zien we met de haakjes. De kleurloze haakjes verdunnen als het ware de roodbruine kleur van de baarden. Zwarte haakjes maakt het geheel donkerbruin. Haakjes, die voor een deel kleurloos zijn en voor een deel zwart, maakt de kleur donker mat bruin. Iets dergelijks zien we bij de kleur van het vleugeldek van de bruinborstrietvink. De totaalkleur is noch donkerbruin noch zuiver roodbruin, maar er tussen in. De lengte van de zwarte haakjes, die zwart eumelanine bevatten, kan aanzienlijk variëren. Deze variatie, plus de variatie in oxydatie van het eumelanine en de variatie in concentratie phaeomelanine in de baard, veroorzaakt de vele nuances bruin, die we in de Lonchura familie tegenkomen. De kop van de bruinborstrietvink vertoont een andere nuance bruin dan het rugdek, iets grijzigbruin. De baarden bevatten een zwakke concentratie roodbruin phaeomelanine, om de kern variërend van een tot twee lagen, terwijl de concentratie om de kernen van de baarden van het rugdek sterker is. De haakjes van de kopbevedering zijn ongeveer voor de helft zwart. Deze combinatie, crème baarden (zwakke concentratie phaeomelanine) met half zwarte haakjes, geeft als totaal kleur het grijze bruin. Op de borst van de bruinborstrietvink zien we kastanje bruin, dat echter niet zo diep is, als bijvoorbeeld het vleugeldek van de zwartkopnon. Dit wordt veroorzaakt door een zwakkere concentratie phaeomelanine om de kern van die baarden bij de bruinborstrietvink, dan om de kern van de baarden van het rugdek van de zwartkopnon. De haakjes zijn over hun gehele lengte roodbruin.

Bij andere Lonchura soorten, met name de rietvinken en de stuitkleur van sommige soorten nonnen en bronzemannen, zien we een gele kleur. Bij sommige rassen wordt zelfs van olijfgroen tot geelgroen gesproken. Deze gele kleur wordt niet veroorzaakt door een carotenoïde kleurstof, maar door een zwakke concentratie van het roodbruin phaeomelanine, gecombineerd in vele gevallen met het pronktype baard. Om de relatief kleinere kern bevindt zich een laag roodbruin phaeomelanine. Dit, gecombineerd met de haakjesloze baardtoppen, geeft de min of meer gele totaalkleur. Deze gele totaalkleur kan iets verdonkerd worden door de aanwezigheid van zwarte haakjes aan de baardbases.

De zwarte veervelden, zoals we die bijvoorbeeld zien bij de zwartkop- en driekleurnon, worden gevormd door zwarte baarden en zwarte haakjes. Met onze relatief eenvoudige licht microscoop kon echter niet worden vastgesteld of zich tevens roodbruin phaeomelanine in de baarden en haakjes bevond, wat door de zeer sterke concentratie zwart eumelanine eventueel gemaskeerd kan worden. Hoewel we deze mogelijkheid niet kunnen uitsluiten, lijkt dit echter zeer onwaarschijnlijk.

De nuancevorming van de bruine kleur geldt ook voor de eumelanisatie van de haakjes. Dit kan variëren van over hun gehele lengte gemelaniseerd zijn tot alleen de uiterste puntjes. Daartussen bestaan vele gradaties, die ieder weer gecombineerd met zekere concentraties roodbruin phaeomelanine, een eigen bruin nuance geven.

Dit verschilt niet alleen per soort maar ook individuele verschillen van exemplaren van een soort of ras komen veelvuldig voor.

b) Het tekeningspatroon van de Lonchura's.

Tekening ontstaat door de scheiding van twee verschillend gekleurde velden. Deze scheidingslijnen liggen per soort erfelijk vast. Deze scheidingslijnen kunnen gecamoufleerd worden indien door een kleur mutatie de kleuren van de velden, welke aan weerszijden van de

scheidingslijn liggen, zodanig veranderen, dat beide velden de zelfde kleur krijgen. In zo'n geval is de scheidingslijn niet meer zichtbaar, maar de erfelijke factoren, die voor de kleur mutatie de grens van de verschillend gekleurde velden bepaalden, zijn nog wel degelijk aanwezig. Zouden we een zodanige paring opzetten, dat de oorspronkelijke kleur van deze veervelden weer hersteld wordt, dan zou dat ook de oorspronkelijke plaats van de scheiding van de twee velden weer op de zelfde plaats liggen. Erfelijk is bepaald, tot hoever de vorming van zwart eumelanine plaats heeft en tot hoever de vorming roodbruin phaeomelanine plaats heeft. Op de plaats waar deze twee anders gekleurde velden elkaar raken ligt de scheidingslijn. Bij Lonchura's zien we een opmerkelijke scheidingslijn, n.l. de lijn over de borst, die het masker scheidt van de bovenborst. Bij de bronzemannen zien we aan weerszijden van deze lijn een donker bruin en een crème tot wit veerveld. Bij de witkopnon zien we een wit tot crème wit masker, grenzend aan een kastanjebruin veerveld van de bovenborst. Bij de bruinborstrietvink zien we op de plaats van deze scheidingslijn een donker bruine borststreep. Bij het éénkleurig gekleurde Borneo bronzeman is deze scheidingslijn niet te zien. Door het evaluatie proces is de witte borst en buik gemelaniseerd. De erfelijke factoren, die de plaats van deze scheidingslijn bepalen, zijn oerfactoren, die al aanwezig waren in de oervorm van het geslacht Lonchura. Paart men een Borneo bronzeman met b.v. een Japanse meeuw, dan ziet men dat, waar de scheidingslijn zich bevindt, een zware schubtekening bij de F1's is waar te nemen. Bovenstaande maakt duidelijk dat sommige oerfactoren die de stamvorm van het geslacht Lonchura bezit, nu nog steeds een grote rol spelen. Ook al zijn uiterlijk deze oerfactoren in veel gevallen niet meer zichtbaar door een veranderd kleurpatroon.

De schubtekening op de borst en buik van vele Lonchura soorten is een intermediair patroon tussen het ontbreken van melanisatie en volledige melanisatie. Bij de bastaardering tussen soorten waarbij het melanine ontbreekt en waarbij de melanine volledig is krijgt men bijna altijd bastaarden met een intermediair geschubde verschijningsvorm. Naast deze oervormen ziet men bij sommige soorten een tekeningspatroon per veer. Zoals bij bronzemannensoorten de afwijkende kleur van de schacht, wat de streping veroorzaakt. Of een reductie van de melaninevorming in de toppen van de baarden wat een soort een golfpatroon geeft, of stipvorming in de veertjes die het vleugeldek vormen. Dit alles zijn enkele patronen die zich per soort gedurende het evolutie proces hebben gevormd.

c) Erfelijkheid bij de hybride kweek.

Bij het samenkomen van de vrouwelijke en mannelijke gameet van individuen van dezelfde soort zullen de jongen geheel identiek zijn aan de ouders, omdat zowel de mannelijke gameet als de vrouwelijke gameet dezelfde erfelijke factoren inbrengen. Bij de bastaard kweek zullen een deel van de ingebrachte factoren van de man als van de pop verschillen. Maar het zijn niet alleen deze erfelijke factoren, welke men chromosomale factoren noemt, die een rol spelen bij de bastaardering. Het zijn ook de extra chromosomale factoren die dit doen. Deze extra chromosomale factoren bevinden zich buiten de kern die de chromosomen en de zich daarin bevindende factoren bevatten. Deze erfelijke factoren oefenen niet rechtstreeks hun werking uit op de ontwikkeling van de groeiende vrucht. Wel zijn het de extra chromosomale factoren welke als het ware de boodschappers zijn van de bevelen die de factoren uitzenden. Bij de paring van twee vogels van de zelfde soort zal de ontwikkeling van de vrucht normaal verlopen daar alle structuren van het extra chromosomale materiaal de instructies die de erfelijke factoren zenden, normaal vertalen en omzetten in de juiste eiwitstructuren nodig voor

de ontwikkeling van de vrucht. Wijkt het extra chromosomale materiaal af, wat gebeurt bij de paring tussen twee vogelsoorten waarvan de verwantschap tamelijk vaag is, dan zullen de instructies van de erfelijke factoren die de vrucht van de vader hebben gekregen, niet begrepen worden door de structuren die zich in het extra-chromosomale materiaal bevindt, dat van de pop afkomstig is. De omzetting in de noodzakelijke eiwitstructuren vindt niet plaats, ergo de vrucht' sterft af.

Van de vader ontvangt de vrucht:

- a. Een enkelvoudige chromosomengarnituur.
Dus van ieder chromosomenpaar een chromosoom.
- b. Het centrosoom.
- c. Een deel van het extra chromosomale materiaal.

Van de moeder ontvangt de vrucht:

- a. Een enkelvoudige chromosomengarnituur. Dus van ieder chromosomenpaar een chromosoom. Met als keuze mogelijkheid een **Z** of een **W** chromosoom.
- b. Het grootste deel van het extra chromosomale materiaal.

Een bastaardering kan succesvol zijn, als aan de volgende voorwaarden wordt voldaan.

- a. Een min of meer analoog chromosoom bezit.
- b. Extra chromosomaal materiaal dat zodanig van structuur is dat de factoren instructies omgezet kunnen worden in de vereiste eiwitstructuren.
- c. Een zodanig gedragspatroon, dat de geslachten zich aan elkaar herkenbaar kunnen maken.
- d. Min of meer overeenkomstig broedgedrag.
- e. Overeenkomstig voedingspatroon.

De stadia waarbij een bastaardering kan stagneren.

- a. Broedcontact mogelijk nestbouw voltooit, bevruchting heeft plaats gevonden , maar alle eieren zijn onbevrucht.
- b. Wel bevruchte eieren maar de vrucht sterft af.
- c. Vrucht komt volledig tot ontwikkeling , doch sterft enkele dagen na het uitkomen.
- d. De jonge bastaarden komen volledig tot ontwikkeling , maar blijken alle onvruchtbaar te zijn.
- e. Alle jonge mannen blijken vruchtbaar te zijn.
- f. Beide geslachten zijn vruchtbaar.

Indien bastaarden van Lonchura soorten gekweekt worden komt de vrucht in bijna alle gevallen tot ontwikkeling en ontstaan exemplaren met duidelijke intermediaire verschijningsvormen. Wanneer de soorten zeer nauw verwant zijn blijken vaak zowel de F1 man als de F1 pop al vruchtbaar te zijn Een voorbeeld zijn de bronzemannen onderling gepaard maar ook de bastaard Molukken bronzeman x Japanse meeuw. Van deze vruchtbaarheid kan gebruik gemaakt worden om mutaties welke zijn ontstaan in een soort over te kweken naar een andere soort. Naast deze reden om tot bastaard kweek over te gaan is het ook mogelijk om middels bastaardering een soort voor liefhebberij te behouden. Van beide redenen zal een voorbeeld in het kort uitgewerkt worden. Het is niet de bedoeling om U aan te sporen zo maar eens een bastaard te kweken. Een bastaard met een intermediaire verschijningsvorm op zich kan niet het doel zijn van bastaardering. Ook is het goed eerst te bezinnen wanneer men toch besluit om tot bastaard kweek in meerdere generaties over te gaan. Het is vaak een weg van 10 of meer generaties, alvorens een duidelijk resultaat behaald wordt.

[Terug naar index](#)

Voorbeeld 1: de Grijs Molukken bronzeman.

Het eerste jaar (paring 1) Zwartgrijze Japanse meeuw x Molukken bronzeman. Deze eerste paring zal in de praktijk iets minder snel slagen als de paring Molukken bronzeman x Zwartgrijze Japanse meeuw. De fysieke eigenschappen van de F1 bastaarden zullen echter in veel gevallen dichter bij de Molukken bronzeman komen.

In het tweede jaar blijken vrijwel alle F1 mannen vruchtbaar en ook veel van de F1 poppen zijn vruchtbaar. De F1 bastaarden beschikken over de enkelvoudige chromosomengarnituur van de zwartgrijze Japanse meeuw. dit wil zeggen dat de F1 bastaarden split zijn voor de grijsmutatie. De grijsmutatie bij de Japanse meeuw is immers autosomaal en recessief verervend.

In het tweede jaar (paring 2) F1 /split voor grijs x Molukken bronzeman. De F1 generatie wordt voor de kweek geselecteerd op Molukken bronzeman eigenschappen waar het de tekening betreft. Met name in de buiktekening is veel verschil te herkennen. De F2 generatie is voor de helft split voor de grijs mutaties. Immers de F1 heeft in de vrucht een enkelvoudige chromosomengarnituur meegegeven. In theorie 50 % met de gemuteerde grijsfactor en 50% zonder de gemuteerde grijsfactor.

In het derde jaar (paring 3) F2 x zwartgrijze Japanse meeuw of zwartgrijze Japanse meeuw x F2. deze paring is noodzakelijk om te bepalen of een F2 exemplaar daadwerkelijk split is voor de grijs mutatie. De F3 generatie welke nu ontstaat gebruiken we verder niet meer deze is er alleen ter controle en voldoet niet aan de Molukken bronzeman kenmerken. Is een F2 exemplaar split voor de grijsmutatie dan zal in ongeveer 50 % van de gekweekte F3 controle generatie grijze exemplaren in het nest liggen.

In het derde jaar (paring 4) Een zekere split voor grijs x Molukken bronzeman of omgekeerd. Omtrent de vererving van deze F3 generatie ontstaat de zelfde vraag: Is deze F3 generatie split voor grijs?

In het vierde jaar (paring 5) controle op de vererving van de grijs mutatie van de F3 generatie uit paring 4. Deze controle geschiedt op de zelfde wijze als in paring 3.

In het vierde jaar (paring 6) overeenkomstig paring 4 in het derde jaar.

Van belang is dat steeds Molukken bronzemannen in worden gezet van zo min mogelijke familie band. Hiermee worden degeneratie verschijnselen welke als gevolg van familie kweek kunnen ontstaan zoveel mogelijk voorkomen.

Het derde en vierde jaar wordt in een vijfde en zesde jaar herhaald met F5 en F6 generatie , waarbij steeds het selecteren op Molukken bronzeman kenmerken voorop staat.

Met zekere split F3, F4 en verdere generaties kunnen onderling paringen binnen de zelfde soort uitgevoerd worden om zo de zwartgrijze Molukken bronzeman in een steeds meer ras zuivere vorm te kweken.

Het is goed deze kweekmethode tot het kweken van kleurslagen in soorten waarbij deze niet mutatief zijn ontstaan niet tot een race tussen kwekers te maken waarbij het doel is zo snel mogelijk een kleurafwijkende Molukken bronzeman ten toon te stellen. Kwaliteit dient hier het devies te zijn.

Voorbeeld 2: De Witbuik bronzeman.

Momenteel (zomer 1994) zijn er nog enkele exemplaren van de witbuikbronzeman in Nederland aanwezig. Dit zijn bijna allemaal mannelijke exemplaren van al hoge leeftijd. Zicht op nieuwe invoer is er niet, hoewel.....

Een methode om de witbuik bronzeman voor de liefhebberij in Nederland te behouden is de kweek van bastaarden met een zeer nauw verwante soort. De Java bronzeman komt voor deze kweek in aanmerking. De F1 generatie witbuik- x Java bronzeman is zeer waarschijnlijk ook bij de poppen vruchtbaar. Door nu de F1 generatie te selecteren op witbuik bronzeman kenmerken en deze terug te paren aan de witbuik bronzeman uit de start paring zal een F2 generatie ontstaan welke qua verschijningsvorm meer kan lijken op de witbuik bronzeman dan de F1 generatie. Afhankelijk van hoelang de witbuik bronzeman vader blijft leven kunnen op deze zelfde wijze de F3 en verdere generatie worden gekweekt. Hierbij is het van groot belang de degeneratie verschijnselen a.g.v. de familieband welke ontstaat uit te selecteren. Het is dan ook goed om de F1 generatie te verkrijgen uit een aantal analoge paringen van diverse Javabronzeman poppen. Wanneer de witbuik bronzeman stamvader dood gaat dient m.b.v. selectie de inmiddels verkregen jongste bastaard generatie onderling gepaard te worden. Het oog van de meester dient nu steeds de kenmerken van de witbuik bronzeman te zoeken om zo de soort kenmerken vast te leggen. Echter nogmaals, bezint eer ge begint.

[Terug naar index](#)

t

Bij het hoofdstuk Bronzemannen.

Binnen het genus *Lonchura*'s vormen de bronzemannen een geheel eigen groep bestaande uit 7 soorten met een aantal ondersoorten. De ondersoorten zijn soms zo verschillend van elkaar dat aan enkele van deze ondersoorten een eigen Nederlandse naam is gegeven. In deze gevallen zijn van deze ondersoorten ook standaardomschrijvingen gemaakt.

Op deze plaats is het goed de kwekers van de bronzemannen er op te wijzen dat hoewel er in het begin van de tachtiger jaren sprake is geweest van een min of meer regelmatige invoer, men bij verschillende soorten tegenwoordig is aangewezen op een zeer beperkt aantal in Nederland aanwezige exemplaren. Extra aandacht verdienen hierbij de witbuik-, de berg- en de treurbronzeman.

In het hoofdstuk bronzemannen worden een negental soorten en ondersoorten in standaardvorm omschreven, te weten:

1. De witstuit bronzeman,	<i>Lonchura s. striata.</i>
	<i>Lonchura s. semistriata.</i>
	<i>Lonchura s. fumigata.</i>

Binnen het soort *L.striata* worden naast de nominaatvorm zes ondersoorten omschreven . Wanneer deze ondersoorten afzonderlijk in ogenschouw worden genomen blijkt dat er een verdeling in twee groepen kan worden gemaakt. De tweede groep welke bekend staat als het spitsstaartbronzeman, bestaat uit de ondersoorten *L.s.swinhoei*, *L.s.subsquamicollis*, *L.s.acuticauda* en *L.s.phaethontoptila*.

Kenmerk van deze groep is een V-vormige buiktekening en een gezoomde overgang van masker richting buik. De meest opvallende vertegenwoordiger van deze groep is de *L.s.swinhoei*. De eerste groep waarbij voor de minder gebruikelijke Nederlandse naam witstuitbronzeman is gekozen (overeenkomstig diverse internationale boekwerken en artikelen) bestaat uit de nominaat vorm *L.s.striata* en de ondersoorten *L.s.semistriata* en *L.s.fumigata*. Kenmerk van deze groep is een scherpe afscheiding masker-buik en het missen van de V-vormige buiktekening . De meest opvallende soort van deze groep is de nominaat vorm.

2. De witbuik bronzeman,	<i>Lonchura l. leucogastra.</i>
	<i>Lonchura l. castanonota.</i>
	<i>Lonchura l. smithiesi.</i>
	<i>Lonchura l. palawana.</i>
	<i>Lonchura l. manueli.</i>
	<i>Lonchura l. everetti.</i>

De diverse ondersoorten van het witbuikbronzeman zijn in veel gevallen zeer moeilijk van elkaar te onderscheiden . Balgen onderzoek in het Rijksmuseum van Natuurlijke Historie te Leiden heeft geleerd dat de ondersoort *L.l.castanonota* de meest donkere ondersoort is waarbij de witte kleurloze schachtstrepen voor het grootste contrast zorgen. De voornaamste verschillen tussen de diverse ondersoorten zijn te vinden in de bruintinten van rugdek en masker. Hoewel men er tot voor kort van uit ging dat in Nederland alleen de ondersoort *L.l.everetti* aanwezig was, heeft vergelijkingsonderzoek van de museum balgen met onze privé collectie geleerd dat reeds meerdere ondersoorten in Nederland aanwezig zijn geweest.

3. De bergbronzeman,	<i>Lonchura k. kelaarti.</i>
	<i>Lonchura k. jerdoni.</i>
	<i>Lonchura k. vernayi.</i>

De verzamelnaam voor de soort *L.kelaarti* is bergbronzeman. Vertegenwoordigers van de nominaatvorm worden ook wel omschreven als Keliarti-bronzeman terwijl de ondersoort *L.k.jerdoni* wel als Jerdon bronzeman wordt omschreven. Gekozen is om de nominaatvorm te omschrijven, omdat deze door de sprekender tekening het meeste contrast toont.

4. De treurbronzeman,	<i>Lonchura t. tristissima.</i>
	<i>Lonchura t. hypomelaena.</i>
	<i>Lonchura t. calaminoros.</i>

Het treurbronzeman is slechts enkele malen in het begin van de tachtiger jaren in Nederland ingevoerd, de herkenning omschrijving is dan ook volledig gebaseerd op het balgen onderzoek.

[Terug naar index](#)

FYSIEKE STANDAARD BRONZEMANNEN.

Formaat:

De bronzemannen zijn ondanks hun geringe formaat geen iel ogende vogels en dienen minimaal het formaat te hebben zoals in de soort afhankelijke standaard is aangegeven. Het formaat en model van de vogels mogen niet storend op elkaar inwerken. Het specifieke formaat wordt bij de standaard van de soort vermeld.

Model:

De bronzemannen moeten een forse indruk maken welke iets krachtig overkomt, d.w.z. dat de bronzemannen niet de indruk mogen maken slank te zijn .

Het model van de bronzemannen is wat minder gedrongen dan dat van nonnen, rietvinken en ekstertjes. Door de langere staart wordt dit nog geaccentueerd. Toch dienen de bronzemannen een robuuste indruk te maken en mogen zij beslist niet slank over komen.

Geaccentueerd door de tekening doen het witstuit-, Java-, Molukken- en de **geparelde** bronzeman zelfs iets geblokt aan. De onderlinge lichaamsverhoudingen dienen harmonisch te werken. Van opzij gezien moet de borstlijn vanaf de keel tot aan de inzet van de poten, regelmatig gebogen zijn. De rug moet vanaf de nek tot aan de punt van de staart een bijna rechte lijn vormen. Een puntige borst of uitgezakt achterlichaam worden als storend ervaren. De kop dient rond te zijn zonder afplattingen. De staart is kort en trapsgewijs opgebouwd. De twee buitenste pennen zijn het kortst. Naar binnen toe worden de staartpennen steeds langer. De middelste staartpennen zijn duidelijk het langst en afhankelijk van de soort min of meer lancetvormig.

Houding:

De bronzemannen dienen fier op stok te zitten waarbij het lichaam los blijft van de stok. Het doorzakken van de poten is fout. De vleugels moeten strak langs het lichaam gedragen worden, waarbij de vleugelpunten sluiten op de stuit.

Conditie:

Een goede lichamelijke conditie en een onbeschadigd verenpak is een eerste vereiste.

Snavel:

De snavel moet kegelvormig zijn, zonder beschadigingen. De onder- en bovensnavel dienen natuurlijk te sluiten. De lijn snavel-schedel moet vloeiend zijn.

Poten.

De poten moeten recht en stevig zijn, niet ruw en zonder vergroeiingen. De tenen moeten goed om de zitstok klemmen. Aan elke poot bevinden zich vier tenen, waarvan er drie naar voren en een naar achteren is gericht. Elke teen dient voorzien te zijn van een natuurlijk gebogen nagel.

Bevedering:

De bevedering van een bronzeman dient compleet te zijn en wordt gaaf en aaneengesloten gedragen. Een bronzeman met slijtage aan de veren of vuile bevedering komt niet in aanmerking voor een hoge puntenwaardering.

Ringmaat.

Zie [vogelindex NBvV website](#)

[Terug naar index](#)

WITSTUITBRONZEMAN, *Lonchura striata striata*.

Algemeen:

Nederlands:	Witstuitbronzeman.
Duits:	Weissburzel Bronzemannchen.
Engels:	White-rumped Mannikin.
Frans:	Capucin Domino.

Het verspreidingsgebied van de witstuitbronzeman is vrij breed variërend van zuid-Azië naar het zuiden van China en oostelijk naar Taiwan. Zuidelijk tot in Sumatra. Leeft meestal in groepen zowel in open grasland, stuikgewassen en in bossen. Voedt zich met zaden en maakt van grassen een koepelvormig nest.

Binnen de soort *Lonchura striata* worden naast de nominaatvorm 6 ondersoorten omschreven waarvan er 3 de Nederlandse naam witstuit bronzeman dragen, te weten:

De witstuit bronzeman,	<i>Lonchura s. striata</i> .
	<i>Lonchura s. semistriata</i> .
	<i>Lonchura s. fumigata</i> .

Erfelijkheid en veerstructuur:

Voor de veerstructuur van de witstuitbronzeman wordt verwezen naar het algemene hoofdstuk Veerstructuur van de *Lonchura*'s. Bij de witstuit bronzeman kent men geen mutaties.

Fysieke standaard van de witstuitbronzeman:

Voor de fysieke standaard van de witstuitbronzeman wordt verwezen naar het algemene hoofdstuk, Fysieke standaard van de bronzemannen. In aanvulling hierop geldt het onderstaande:

Formaat:

Een witstuitbronzeman moet 11 a 12 cm lang zijn.

Ringmaat:

Zie [vogelindex NBV website](#)

Tekeningpatroon:

- **Masker:** De kleurscheiding loopt van de schedel, keel en borst tot een lijn achter de ogen en voor de wangen, om dan af te buigen richting vleugelbochten. Aan de onderkant wordt dit masker strak afgescheiden door een lijn, welke loopt van vleugelbocht tot vleugelbocht. De kleurscheiding van borst en buik is scherp.
- **Schachttekening rug-, vleugeldeksel en stuit:** Door de kleurloze schachten is op het rug-, vleugeldeksel en stuit een fijne witte lengte bestreping zichtbaar.

[Terug naar index](#)

Omschrijving Witstuitbronzeman, man en pop

Kleurslag:	Wildkleur:
Kleur:	
Kop, keel en nek:	Zwartbruin, Op het achterhoofd gaat de zwartbruine kleur over in het donkerbruin van de nek, de wangen iets lichter van kleur.
Rug- en vleugeldek:	Bruin.
Vleugelpennen en duimveren:	Zwartbruin.
Stuit:	De rugzijde van de stuit is bruin, de staartzijde van de stuit is crème-wit gevlekt.
Bovenstaartdekveren:	De kleinste bovenstaartdekveren donkerbruin de langste zwartbruin.
Staart:	Zwartbruin.
Borst:	Zwartbruin.
Buik en flanken:	Zo helder mogelijk crème-wit van kleur.
Broek en pootinplant:	Donker roestbruin, de broekbevedering heeft iets lichtere veerkernen.
Onderstaartdekveren:	Donker roestbruin.
Poten:	Donkergrijs.
Nagels:	Zwart.
Snavel:	Bovensnavel zwart, ondersnavel blauwgrijs.
Ogen / Pupil:	Donkerbruin
Tekeningkleur:	
Schachtstrepen rug-, vleugeldek en stuit:	Wit.

Keurtechnische aanwijzingen: Witstuitbronzeman, man en pop

Witstuitbronzeman:	<p>Algemeen: Het verschil tussen <i>de L.s.striata</i> en deze ondersoorten is: <i>L.s.semistriata</i>. De schachtstrepen zijn crèmekleurig en daar door minder prominent .De wangen tonen lichtere veerzomen. <i>L.s.fumigata</i>. lijkt veel op de semistriata maar mist de schachtstrepen.Gezien de nominaatvorm het meest contrastrijk is, gaat hier de voorkeur naar uit.</p> <p>Fysiek: Het fysiek van de witstuitbronzeman komt sterk overeen met de spitsstaartbronzeman. De ruglijn is minder recht en meer hol dan bij de spitsstaartbronzeman. Dit laatste mag echter geen selectie criteria zijn. De veel op de witstuit bronzeman gelijkende Java bronzeman is in het algemeen wat voller van model maar ook dit verschil is weer erg beperkt.</p> <p>Kleur: De buikkleur dient helder crème wit te zijn. Een donker crème ondergrondkleur is een kleurfout. Tekeningsresten, welke het gevolg zijn van paringen aan andere ondersoorten, zijn fout en dienen als kleurfout te worden aangemerkt.</p> <p>Tekening: De borst - buik afscheiding dient regelmatig en scherp te zijn, zonder lovering. Een niet scherpe afscheiding dient te worden aangemerkt als tekeningsfout. Jonge nog niet volledig uitgekleurde vogels bezitten geen schachtstrepen, wat als een tekeningsfout is aan te merken.</p>
---------------------------	---

[Terug naar index](#)

WITBUIKBRONZEMAN, *Lonchura leucogastra castanonota*.

Algemeen:

Nederlands:	Witbuikbronzeman.
Duits:	Weissbauch Bronzemannchen..
Engels:	White-belleid Mannikin.
Frans:	Capucin à ventre blanc.

Het verspreidingsgebied van de witbuikbronzeman is vrij uitgebreid en strekt zich grofweg uit over Maleisië, Sumatra, Borneo en de Filippijnen. Ze leven vooral bij bosranden en de rand van dorpen. Fourageren veel op de rijstvelden. Nesten worden vaak dicht bij elkaar gebouwd.

Binnen de soort *Lonchura leucogastra* worden naast de nominaatvorm 5 ondersoorten omschreven, te weten:

De witbuikbronzeman,

Lonchura l. leucogastra.
Lonchura l. manueli.
Lonchura l. smythiesi.
Lonchura l. everetti.
Lonchura l. Palawana.
Lonchura l. Castanonota.

Erfelijkheid en veerstructuur:

Voor de veerstructuur van de witbuikbronzeman wordt verwezen naar het algemene hoofdstuk, Veerstructuur van de *Lonchura*'s. Bij de witbuik bronzeman kent men geen mutaties.

Fysieke standaard van de witbuik bronzeman:

Voor de fysieke standaard van de witbuikbronzeman wordt verwezen naar het algemene hoofdstuk, Fysieke standaard van de bronzemannen. In aanvulling hierop geldt het onderstaande:

Formaat:

Een witbuikbronzeman moet 11 cm zijn.

Ringmaat:

Zie vogelindex NBV website

Tekeningpatroon:

- **Schachttekening bovenschedel, wangen, rug-, binnenste armpennen van het vleugeldek, flanken en stuit:** Door de kleurloze schachten is ~~het~~ er op deze bevedering een fijne, maar prominente witte streeptekening.
- **Overgang borst en flank naar de buik:** De overgang van borst en flank naar de buik is onregelmatig zwartbruin gevlekt.

[Terug naar index](#)

Kleurstandaard:
Witbuikbronzeman, man en pop:

Kleurslag:	Wildkleur:
Kleur:	
Kop, keel en nek:	Donker warm bruin. Op het achterhoofd is de kleur iets minder warm bruin.
Rug- en vleugeldek:	Donker warm bruin, een nuance minder warm dan de keel, borst en flanken.
Vleugelpennen en duimveren:	Donkerbruin.
Stuit:	Donkerbruin.
Bovenstaartdekveren:	Zwartbruin.
Staart:	Donkerbruin, de binnenvlag van de staartpennen is strogeel. De twee middelste staartpennen strogeel. Hierdoor toont de staart strogeel.
Borst en flanken:	Donker warm bruin. De borst iets lichter. De borst loopt zijwaarts over in de flank.
Buik:	Zo helder mogelijke wit van kleur.
Broek en pootinplant:	Donkerbruin.
Onderstaartdekveren:	Donkerbruin.
Poten:	Loodgrijs.
Nagels:	Zwart.
Snavel:	Bovensnavel zwart, ondersnavel blauwgrijs.
Ogen /Pupil:	Bruin.
Tekeningkleur:	
Schachtstrepen bovenschedel, wangen, rug-, vleugeldek, flanken en stuit:	Wit.

[Terug naar index](#)

BERGBRONZEMAN, *Lonchura k. kelaarti*.

Algemeen:

Nederlands:	Bergbronzeman.
Duits:	Bergbronzemannchen..
Engels:	Hill Mannikin.
Frans:	Capucin des montagnes

Het verspreidingsgebied van de Bergbronzeman betreft slecht enkele beperkte gebieden in India en op Sri Lanka.

Ze leven in kleine groepjes in open heuvelgebieden en in bossen. Ze voeden zich met zaden en maken van gras vrij grote koepelvormige nesten.

Binnen de soort *Lonchura kelaarti* worden naast de nominaatvorm 2 ondersoorten omschreven, te weten:

De Berg bronzeman,	<i>Lonchura k. kelaarti</i> .
	<i>Lonchura k. jerdoni</i> .
	<i>Lonchura k. vernayi</i> .

Erfelijkheid en veerstructuur:

Voor de veerstructuur van de bergbronzeman wordt verwezen naar het algemene hoofdstuk, Veerstructuur van de *Lonchura*'s.

Fysieke standaard van de bergbronzeman:

Voor de fysieke standaard van de bergbronzeman wordt verwezen naar het algemene hoofdstuk, Fysieke standaard van de bronzemannen. In aanvulling hierop geldt het onderstaande:

Formaat:

Een bergbronzeman moet 12 cm lang zijn.

Ringmaat:

Zie [vogelindex NBV website](#)

Tekeningpatroon:

- **Masker:** Vanaf de bovenschedel wordt het masker afgescheiden door een lijn welke loopt achter de ogen en de wangen in een diep gebogen lijn over de borst. Deze afscheiding loopt voor de vleugels langs zonder deze te raken. Hierdoor loopt de wangkleur via een enkele millimeters brede band tussen borst en vleugels over in de buik- en flankkleur.
- **Schachttekening achterschedel, wangen, stuit, onderstaartdekveren en broekbevedering:** Op de achterschedel, wangen, stuit, onderstaartdekveren en broekbevedering bezitten de veren crème schachten,=waardoor een minimale streep-tekening ontstaat. Op de onderstaartdekveren zijn deze veerkernen wat breder.
- **Buiktekening:** Op de buik heeft elke veer een donkerder zoom, welke aan de punt van de veer onderbroken is. Hierdoor ontstaat een onderbroken zoomtekening. Deze tekening is vlak onder de borst en op de flanken nauwelijks zichtbaar, doordat de kleur ervan nauwelijks donkerder is dan de grondkleur. Op het lichtere gedeelte van de buik is deze tekening donkerbruin en daardoor prominent aanwezig.

[Terug naar index](#)

Kleurstandaard

Berg bronzeman, man en pop.

Kleurslag:	Wildkleur:
Kleur:	
Kop keel en nek:	Donker zwartbruin. Op de achterschedel gaat de donker zwartbruine kleur over in het donkerbruin van de nek. De wangen zijn iets lichter van kleur.
Rug- en vleugeldek:	Mantel donkerbruin, het vleugeldek iets lichter dan de nek.
Vleugelpennen en duimveren:	Meer zwartbruin dan het vleugeldek.
Stuit:	Bruin.
Bovenstaartdekveren:	Donkerbruin, met dof geelbruine veerpunten. De grootste bovenstaartdekveren bezitten vrij brede geelbruine veerranden.
Staart:	Zwartbruin.
Borst:	Zwartbruin.
Buik en flanken:	Crème, met een min of meer roze waas. Langs de borst en flanken is deze waas het donkerst, midden op de buik lichter.
Broek en pootinplant:	Donker bruin.
Onderstaartdekveren:	Bruin.
Poten:	Donkergrijs.
Nagels:	Zwart.
Snavel:	Bovensnavel zwartgrijs, ondersnavel donker blauwgrijs met aan de basis wat lichter blauwgrijs.
Ogen/Pupil:	Bruin.
Tekeningkleur:	
Schachttekening achterschedel, wangen, stuit, onderstaartdekveren en broekbevedering:	Crème.
Veerzomen buik:	Donkercrème.

Keurtechnische aanwijzingen: Bergbronzeman, man en pop.

Bergbronzeman:	<p>Algemeen: Het verschil tussen de <i>L..k.kelaarti</i> en de ondersoorten is: <i>L.k.jerdoni</i> , buik meer geelbruin, met minder contrasterende tekening. <i>L.k.vernayi</i> , is als een overgangsvorm populatie van <i>L.k.kelaarti</i> naar <i>L.k.jerdoni</i> te zien. Gezien de nominaatvorm de meest contrastrijke vogels laat zien, gaat hier de voorkeur naar uit.</p> <p>Tekening: De diepte van de bruine kleur van de tekening op de buik neemt vanaf de borst richting aars in sterkte toe, waarbij net boven de poten de tekening vrij snel prominent van contrast wordt. Het is goed deze kleurovergang met enige clementie te beoordelen.</p>
-----------------------	--

Bij het hoofdstuk nonnen en rietvinken.

Binnen het genus *Lonchura* vormen ook de nonnen en rietvinken een aparte groep, bestaande uit 19 soorten met in totaal 27 ondersoorten. Het bestaansrecht van enkele ondersoorten is wat dubieus. Daarnaast zijn enkele soorten zo nauw verwant dat zij nauwelijks het stadium van ondersoort zijn ontgroeid.

Deze groep *Lonchura*'s onderscheiden zich van de overige *Lonchura*'s door hun meer gedrongen model en hun meer opgerichte houding.

De nonnen en de rietvinken zijn bewust als een groep beschreven omdat een duidelijke scheidslijn tussen de beide subgroepen niet is aan te geven.

Grofweg kan gesteld worden dat de nonnen de wat meer primitieve soorten zijn met een wat eenvoudiger kleur- en tekeningpatroon, terwijl de rietvinken wat verder gedifferentieerd zijn met een wat complexer kleur- en tekeningpatroon.

De Nederlandse benamingen sluiten niet altijd bij deze stelling aan. Driekleur-, zwartkop- en witkopnon behoren duidelijk tot de nonnen. Bruinborst- en witborstrietvink, maar ook witschedelnon en prachtnon behoren tot de rietvinken. Daarnaast bevinden vijfkleur-, diksnavel- en arfaknon zich op de onduidelijke scheidslijn tussen beide subgroepen.

In deze standaard zijn alle soorten, met in totaal 8 ondersoorten, beschreven. Van de overige ondersoorten is het bestaan aangegeven. Deze verschillen echter dermate weinig van de beschreven (onder)soort, dat een aparte standaardomschrijving geen duidelijk herkenbare vogel oplevert.

1. ARFAKNON: *Lonchura vana*.

De arfaknon heeft slechts een beperkt verspreidingsgebied in het Arfakgebergte in N-W Nieuw-Guinea. Voor zover bekend is deze soort nog nooit ingevoerd in Europa. Derhalve is alleen een "herkenningsbeschrijving" opgesteld aan de hand van beschikbare literatuur.

2. GRIJSKOPNON: *Lonchura caniceps*.

De grijskopnon komt alleen voor op het Australische gedeelte van Nieuw-Guinea. Voor zover bekend is deze soort nog nooit ingevoerd in Europa. Gezien het exportverbod in Australië is de kans dat deze *Lonchura* hier ooit zal worden aangetroffen gering. De "herkenningsbeschrijving" is opgesteld aan de hand van een enkele balg, een paar recente en goede foto's van exemplaren in het wild, en beschrijvingen van diverse auteurs. Hierdoor kon een betrouwbare beschrijving worden opgesteld. De grijskopnon is een van de vier *Lonchura*-soorten, welke een zwarte snavel bezitten.

In totaal worden 3 ondersoorten erkend. De verschillen lijken aanzienlijk. Mochten er ooit meerdere ondersoorten worden ingevoerd, dan lijkt een aparte beschrijving van tenminste één ondersoort gerechtvaardigd.

3. HUNSTEINNON: *Lonchura hunsteini*.

Van de hunsteinnon is alleen een "herkenningsbeschrijving" opgesteld. Ook deze soort komt voor zover bekend niet in Europa voor. Hoewel alle door ons geraadpleegde literatuur een oranje-geel bovenstaartdek vermeld, soms zelfs strogeel, toonde de door ons onderzochte balg een donker kastanjebruin staartdek.

De ondersoort *L.h.nigerrima* is in het verleden als aparte soort beschreven als moonnon. De tegenwoordige algemene opvatting is echter dat dit een ondersoort van de hunsteinnon betreft.

Ook de hunsteinnon heeft een zwarte snavel.

4. DIKKOPRIETVINK: *Lonchura melaena*.

Ook van de dikkoprietvink zijn geen exemplaren in Europa aanwezig. In Leiden zijn wel een paar balgen aanwezig. Mede aan de hand van enkele recente publicaties kon er toch een goede "herkenningsbeschrijving" worden opgesteld. Ook de dikkoprietvink heeft een zwarte snavel.

5. FORBESNON: *Lonchura forbesi*.

Van deze soort weer is alleen een "herkenningsbeschrijving" opgenomen. Er waren geen balgen beschikbaar, zodat voor de beschrijving alleen gebruik kon worden gemaakt van beschikbare literatuur. Ook de forbesnon heeft een zwarte snavel.

6. BERGRIETVINK: *Lonchura monticola*.

Daar er van de bergrietvink voor zover bekend geen exemplaren en geen balgen aanwezig zijn in Nederland is er aan de hand van diverse literatuur alleen een "herkenningsbeschrijving" opgesteld.

Verschuillende meldingen van bergrietvinken, die we tijdens ons onderzoek kregen, bleken alle te berusten op bastaarden van diverse rietvinken.

7. JUNGES-BERGRIETVINK: *Lonchura montana*.

Van de junges-bergrietvink is in het Rijksmuseum van Natuurlijke Historie te Leiden 1 balg aanwezig. Mede aan de hand van recente literatuur kon worden vastgesteld dat veel eerdere beschrijvingen van deze soort niet geheel correct waren. De laatste jaren is er ook in de minder toegankelijke gebieden van Nieuw-Guinea meer ornithologisch onderzoek gedaan waardoor veel nieuwe gegevens over weinig bekende *Lonchura*'s beschikbaar is gekomen. Hierdoor kon ook van de junges-bergrietvink een juiste "herkenningsbeschrijving" worden opgesteld.

[Terug naar index](#)

8. ZWARTKOPDWERGRIETVINK: *Lonchura c. ramsayi*.

9. BERGBRUINBORSTRIETVINK: *Lonchura c. boschmai*.

De ondersoorten van Nieuw-Guinea zijn dermate afwijkend dat ook hiervoor een aparte standaardomschrijving is opgesteld. Van deze ondersoorten is alleen de dwergrietvink in Europa aanwezig. Voor de beide andere ondersoorten is een "herkenningsbeschrijving" gemaakt aan de hand van enkele foto's en een redelijk aantal balgen uit het Rijksmuseum van Natuurlijke Historie te Leiden.

[Terug naar index](#)

FYSIEKE STANDAARD RIETVINKEN EN NONNEN.

Formaat:

De rietvinken en nonnen zijn, ondanks hun geringe formaat, geen iel ogende vogels en dienen minimaal het formaat te hebben zoals in de soort afhankelijke standaard is aangegeven. Het formaat en model van de vogels mogen niet storend op elkaar inwerken.

Model:

De rietvinken en nonnen moeten een forse indruk maken, welke iets krachtig overkomt, d.w.z. dat de rietvinken en nonnen niet de indruk mogen maken slank te zijn. Rietvinken en nonnen hebben in vergelijking met andere *Lonchura* soorten een meer verticale houding t.o.v. de zitstok. De onderlinge lichaamsverhoudingen dienen harmonisch te werken. Van opzij gezien moet de borstlijn vanaf de keel tot aan de inzet van de poten, regelmatig gebogen zijn. De rug moet, vanaf de nek tot aan de punt van de staart, een bijna rechte lijn vormen. Een puntige borst of uitgezakt achterlichaam worden als storend ervaren. De kop dient ronde lijnen te vormen zonder echt duidelijk afgeplat te zijn. De staart is kort en getrapt. De twee buitenste pennen zijn het kortste en worden naar binnen toe steeds langer.

Houding:

De rietvinken en nonnen dienen fier op stok te zitten waarbij het lichaam los blijft van de stok. Het doorzakken van de poten is fout. De vleugels moeten strak langs het lichaam gedragen worden, waarbij de vleugelpunten sluiten op de stuit.

Conditie:

Een goede lichamelijke conditie en een onbeschadigd verenpak is een eerste vereiste.

Snavel:

De snavel moet kegelvormig zijn, zonder beschadigingen. De onder- en bovensnavel dienen natuurlijk te sluiten. De lijn snavel-schedel moet vloeiend zijn. De snavel van de diksnavelnon en de dikkoprietvink doen voor de soort enigszins fors aan. **Poten:**

De poten moeten recht en stevig zijn, zonder verruwingen of vergroeiingen. De nagels groeien als gevolg van de natuurlijke leefomgeving zeer snel en schubben op de poten zijn snel aan de orde. Tijdens de keuring dient hier extra aandacht aan besteed te worden. De tenen moeten goed om de zitstok klemmen. Aan elke poot bevinden zich vier tenen, waarvan er 3 naar voren en een 1 naar achteren is gericht. Elke teen dient voorzien te zijn van een natuurlijk gebogen nagel.

Bevedering:

De bevedering van een non en rietvink dient compleet te zijn en wordt gaaf en aaneengesloten gedragen. Een non of rietvink met slijtage aan de veren of vuile bevedering komt niet in aanmerking voor een hoge puntenwaardering.

Ringmaat:

[Zie vogelindex NBvV website](#)

ARFAKNON, *Lonchura vana*.

Algemeen:

Nederlands:	Arfaknon.
Duits:	Arfaknonne.
Engels	Grey-banded mannikin (Arfak mannikin).
Frans:	Nonnette d' Arfac.

Verspreidingsgebied:

De Arfaknon heeft slechts een beperkt verspreidingsgebied in het Arfakgebergte in N-W Nieuw-Guinea..

Ondersoorten:

Van de Arfaknon zijn geen ondersoorten bekend.

Fysieke eigenschappen:

Voor de fysieke standaard van de Arfaknon wordt verwezen naar het algemene hoofdstuk, Fysieke standaard van de Rietvinken en Nonnen. In aanvulling hierop geldt het onderstaande:

Formaat: 11 cm.

[Terug naar index](#)

Omschrijving .Arfaknon, man en pop.

Kleurslag:	Wildkleur:
Kleur:	
Voorhoofd, voorzijde wangen en keel	Voorhoofd, wenkbrauwstreep, teugel, voorzijde wangen en keel direct onder de snavel wit. De witte kopkleur gaat richting nek en halszijden geleidelijk aan over in de donker grauw bruine kleur van nek en borst.
Rug en vleugeldek:	Het gehele rug en vleugeldek is egaal is egaal grauw donker bruin. De grauwbruine nek vloeit geleidelijk over in de wat donkerder grauw- bruine rugdekkleur.
Vleugelpennen en duimveren:	Donkerbruin met een kastanjebruine buitenvlag.
Stuit:	Op de stuit gaat de rugdekkleur vrij abrupt over in de strogele bovenstaartdekkleur.
Staart:	De middelste staartpennen zijn iets gepunt en strogeel van kleur. De kernen zijn zwartbruin. Overige staartpennen zijn zwartbruin met smalle strogele randen aan de buitenvlaggen.
Borst, buik en flank:	De donker grauw- bruine borst wordt afgescheiden van de egaal oranje - bruine buik door een gebogen grijs-witte band van enkele millimeters breed, lopend van vleugelbocht naar vleugelbocht. De flankkleur is egaal oranje-bruin.
Onderstaartdek, pootinplant, aars:	Vanaf de pootinplant zijn de aars en het onderstaartdek egaal kastanjebruin.
Poten en nagels:	Donkergrijs, een lichtere kleur is toegestaan.
Snavel:	Blauwgrijs.
Ogen/Pupil:	Zwartbruin, een lichtere kleur is toegestaan.
Tekeningkleur:	
Borst:	De borstkleur wordt afgescheiden van de buik door een gebogen grijs-witte band van enkele millimeters breed van vleugelbocht naar vleugelbocht.

Keurtechnische aanwijzingen: Arfaknon, Man en pop.

Arfaknon:	Voor zover bekend is deze soort nog nooit ingevoerd in Europa. Derhalve is alleen een "herkenningsbeschrijving" opgesteld aan de hand van beschikbare literatuur. Bij een eventuele aanbieding ter keuring is melding aan de KMV-TP gewenst.
------------------	--

[Terug naar index](#)

GRIJSKOPNON, *Lonchura caniceps*.

Algemeen:

Nederlands:	Grijskopnon.
Duits:	Graukopfnonne.
Engels:	Grey-headed mannikin.
Frans:	Nonne à tête grise.

Verspreidingsgebied:

De Grijskopnon komt alleen voor op het Australische gedeelte van Nieuw -Guinea.

Ondersoorten:

In totaal worden 3 ondersoorten erkend. De verschillen lijken aanzienlijk. Mochten er ooit meerdere ondersoorten worden ingevoerd, dan lijkt een aparte beschrijving van tenminste één ondersoort gerechtvaardigd.

Beschreven zijn de ondersoorten *L.c.kumusii* en *L.c.scratchleyana*. De *L.c.scratchleyana* is duidelijk lichter, meer kastanjebruin op het rugdek en veel lichter, meer roodbruin, op de buik. Stuit en staartdek zijn meer strogeel. Aars en onderstaartdek zijn zwart. De *L.c.kumusii* is lichter op het rugdek, en de buik is meer donkerbruin i.p.v. zwart

Fysieke eigenschappen:

Voor de fysieke standaard van de Grijskopnon wordt verwezen naar het algemene hoofdstuk, Fysieke standaard van de Rietvinken en Nonnen. In aanvulling hierop geldt het onderstaande:

Formaat: 10 cm.

[Terug naar index](#)

Omschrijving Grijskopnon , man en pop.

Kleurslag:	Wildkleur:
Kleur:	
Kop, keel en nek:	De gehele kop is licht grijs met een bruinige waas. Rondom de snavel en de ogen is deze kleur iets lichter dan in de nek en op de borst. De overgang van iets lichter naar iets donkerder gaat zeer geleidelijk.
Rug en vleugeldek:	Egaal mat zwartbruin. De afscheiding van de grijze nek met de zwartbruine rug is scherp afgetekend.
Vleugelpennen en duimveren:	Donkerbruin met een kastanjebruine buitenvlag.
Stuit , bovenstaartdek:	Op de stuit gaat de rugdekkleur over in het glanzend helder oranje - bruine bovenstaartdek.
Staart:	Middelste staartpennen glanzend helder oranjebruin met donkerbruine veerkernen en iets gepunt de overige staartpennen zwartbruin met smalle oranjebruine zomen aan de buitenvlaggen.
Borst, buik en flanken:	De bovenborst is licht bruingrijs, aansluitend op de lichtgrijze kleur van de keel. Richting buik wordt de borst geleidelijk donkerder, tot deze kleur overgaat in de mat zwartbruine kleur van de buik en flanken.
Onderstaartdek, pootinplant, aars:	Zwart, ruim voor de pootinplant gaat de zwartbruine buikkleur geleidelijk over in zwart.
Poten en nagels:	Donkergrijs, een lichtere kleur is toegestaan.
Snavel:	Zwart met uitzondering van de blauwgrijze basis van de ondersnavel.
Ogen/Pupil:	Zwartbruin, een lichtere kleur is toegestaan.

Keurtechnische aanwijzingen: Grijskopnon , Man en pop.

Grijskopnon:	De "herkenningsbeschrijving" is opgesteld aan de hand van een enkele balg uit het Rijksmuseum van Natuurlijke Historie te Leiden, en een paar recente en goede foto's van exemplaren in het wild en beschrijvingen van diverse auteurs. Hierdoor kon een betrouwbare beschrijving worden opgesteld. De Grijskopnon is een van de vier Lonchura- soorten, welke een zwarte snavel bezitten. Voor zover bekend is deze soort nog nooit ingevoerd in Europa. Gezien het exportverbod in Australië is de kans dat deze Lonchura hier ooit zal worden aangetroffen gering.
---------------------	---

[Terug naar index](#)

HUNSTEINNON, *Lonchura hunsteini*.

Algemeen:

Nederlands:	Hunsteinnon.
Duits:	Hunsteinnonne.
Engels:	Hunstein's mannikin.
Frans:	Nonne de Hunstein.

Verspreidingsgebied:

Deze komt alleen voor op de eilanden New Ireland en Nw.- Hannover en in de Bismarck – Archipel.

Ondersoorten:

Van Hunsteinnon zijn drie ondersoorten bekend; *L.h.hunsteini*, *L.h.minor* en *L.h.nigerrima*.

De *L.h.minor* zou alleen iets kleiner van formaat zijn. De *L.h.nigerrima* mist de zilvergrijze uiteinden aan de veren van de kop. Hierdoor heeft deze ondersoort ook een geheel zwarte kop. De veren van de buik vertonen een beige tot licht bruine tekening. Deze ondersoort is voorheen beschreven als een aparte soort *Lonchura nigerrima*, in het Nederlands bekend als Moornon.

Fysieke eigenschappen:

Voor de fysieke standaard van de Hunsteinnon wordt verwezen naar het algemene hoofdstuk, Fysieke standaard van de Rietvinken en Nonnen. In aanvulling hierop geldt het onderstaande:

Model:

Het model van de Hunsteinnon is wat korter en meer geblokt dan dat van de overige nonnen en rietvinken. Ook de staart is wat korter.

Formaat: 10 cm.

[Terug naar index](#)

Omschrijving Hunsteinnon, man en pop.

Kleurslag:	Wildkleur:
Kleur:	
Kop, keel en nek:	Voorhoofd , bovenschedel en nekveren zijn licht zilvergrijs met zwarte veerbases, waardoor een regelmatige schubtekening op een zwarte ondergrond ontstaat. Richting nek worden de zilvergrijze uiteinden van de veren steeds groter, waardoor de kleur in de nek bijna egaal zilvergrijs wordt. De wangen en de oorstreek zijn op dezelfde manier geschubd, maar de zwart veer bases zijn hier veel uitgebreider, waardoor de schubtekening minder sprekend is. Hierdoor is er een duidelijke afscheiding tussen de oorstreek en de nek. De keel is egaal zwart van kleur.
Rug en vleugeldek:	Het gehele rugdek is egaal diep zwart. In de vleugelpennen meer bruinachtig zwart.
Stuit, bovenstaartdekveren:	Op de stuit gaat de zwarte rugdekkleur over in de glanzend kastanjebruine bovenstaartdekveren.
Staart:	Middelste staartpennen minimaal gepunt, bruinachtig zwart van kleur met glanzend kastanjebruine randen aan de vlaggen. Overige staartpennen bruinachtig zwart, met minimale kastanjebruine randen aan de buitenvlaggen.
Borst, buik, flank en onderstaartdek:	Gehele borst, buik en onderstaartdek egaal diep zwart.
Poten en nagels:	Zeer donkergrijs, een iets lichtere kleur is toegestaan.
Snavel:	Zwart, met uitzondering van de blauw- grijze basis van de ondersnavel.
Ogen/Pupil:	Zwartbruin, een lichtere kleur is toegestaan.
Tekeningkleur:	
Koptekening:	Schubtekening. Nekveren zilvergrijs, met zwarte veerbases.

Keurtechnische aanwijzingen: Hunsteinnon, Man en pop.

Hunsteinnon:	<p>Van de Hunsteinnon is alleen een "herkenningsbeschrijving" opgesteld. Ook deze soort komt voor zover bekend niet in Europa voor. Hoewel alle door ons geraadpleegde literatuur een oranje-geel bovenstaartdek vermeld, soms zelfs strogeel, toonde de door ons onderzochte balg een donker kastanjebruin staartdek.</p> <p>Er is dan ook geen sprake van een standaardomschrijving maar van een herkenningsbeschrijving. Bij een eventuele aanbieding ter keuring is melding aan het bestuur van de TC T&P gewenst.</p>
---------------------	---

[Terug naar index](#)

DIKKOPRIETVINK, *Lonchura melaena*.

Algemeen:

Nederlands:	Dikkoprietvink.
Duits:	Dickkopf-Schilffink.
Engels:	Thick-billed mannikin. (Buff-bellied mannikin).
Frans:	Donacole à tête grosse.

Verspreidingsgebied:

Het verspreidingsgebied omvat het noordelijk gedeelte van het eiland New Britain en het eiland Buka.

Ondersoorten:

In 1981 is er een kleine populatie ontdekt door Don Hadden op Buka (Solomon-eilanden). Deze vogels zijn donkerbruin vanaf de achterschedel t/m de stuit. Ook de hoeveelheid zwart op de flanken is minder uitgebreid. De buikvlek breidt zich daardoor meer uit tot de gehele buik. De kleur van de buik is minder diep crème. Deze ondersoort heeft nog geen wetenschappelijke naam gekregen.

Fysieke eigenschappen:

Voor de fysieke standaard van de Dikkoprietvink wordt verwezen naar het algemene hoofdstuk, Fysieke standaard van de Rietvinken en Nonnen. In aanvulling hierop geldt het onderstaande:

Model:

Door de grote kop en de zware snavel wijkt deze rietvink duidelijk af van de overige rietvinken en nonnen. Het is een korte en gedrongen vogel welke ondanks zijn geringe lengte toch een robuuste vogel is.

Formaat: 10,5 cm.

[Terug naar index](#)

Omschrijving Dikkoprietvink, man en pop.

Kleurslag:	Wildkleur:
Kleur:	
Kop, keel:	Geheel zwart. Bovenop de schedel, op het achterhoofd en in de nek, zijn de bases van de veren meer zwartbruin, waardoor hier een minimaal zichtbare schubtekening ontstaat.
Rug en vleugeldek:	Het gehele rug en vleugeldek is zwart, vleugelpennen zijn grauw zwartbruin.
Stuit, bovenstaartdek:	Op de stuit gaat het zwarte rugdek over in het diep oranjebruine bovenstaartdek. De afscheiding boven aan de stuit is vrij abrupt, doch niet scherp afgetekend.
Staart:	De middelste gepunte staartpennen hebben een zwartbruine schacht met diep oranjebruine vlaggen. Overige staartpennen zwartbruin met diep oranjebruine buitenvlaggen.
Borst, flanken , onderstaartdek Pootinplant:	Zwart.
Buik:	Op de buik bevindt zich een buikvlek. Deze begint ter hoogte van de vleugelbochten en strekt zich uit langs de flanken tot aan de zwarte pootinplant. De afscheiding van de buikvlek is onregelmatig.
Poten en nagels:	Donkergrijs, een lichtere kleur is toegestaan.
Snavel:	Zwart, met uitzondering van de blauwgrijze basis van de ondersnavel.
Ogen/Pupil:	Zwartbruin, een lichtere kleur is toegestaan.
Tekeningkleur:	
Kop tekening:	De zwartbruine schubtekening ontstaat door dieper gekleurde veerbases.
Buikvlek:	Warm donker – crème.

Keurtechnische aanwijzingen: Dikkoprietvink, Man en pop.

Dikkoprietvink:	Ook van de dikkoprietvink zijn geen exemplaren in Europa aanwezig. In Leiden zijn wel een paar balgen aanwezig. Mede aan de hand van enkele recente publicaties kon er toch een goede "herkenningsbeschrijving" worden opgesteld. Bij een eventuele aanbieding ter keuring is melding aan de TC T&P gewenst.
------------------------	---

[Terug naar index](#)

FORBESNON, *Lonchura forbesi*.

Algemeen:

Nederlands:	Forbesnon.
Duits:	Forbes nonne.
Engels:	New-Ireland mannikin.
Frans:	Nonne de Forbes.

Verspreidingsgebied:

Het verspreidingsgebied is beperkt tot het eiland New Irland.

Ondersoorten:

Van de Forbesnon zijn geen ondersoorten beschreven.

Fysieke eigenschappen;

Voor de fysieke standaard van de Forbesnon wordt verwezen naar het algemene hoofdstuk, Fysieke standaard van de Rietvinken en Nonnen. In aanvulling hierop geldt het onderstaande: De Forbesnon behoort tot één van de grotere nonnen en bezit een vrij forse snavel.

Formaat: 11- 12 cm.

[Terug naar index](#)

Omschrijving Forbesnon, man en pop.

Kleurslag:	Wildkleur:
Kleur:	
Kop, keel en nek:	Egaal zwart, strak afgetekend met de rest van het lichaam.
Rug en vleugeldek:	Egaal diep kastanjebruin.
Vleugelpennen en duimveren:	Grote vleugelpennen donkerbruin met wat lichtere smalle randen aan de buitenvlaggen.
Stuit, bovenstaartdek:	Bovenaan de stuit gaat de rugdekkleur over in de warm oranje- gele stuit en bovenstaartdekkleur.
Staart:	Middelste staartpennen gepunt, goudbruin van kleur met donkerbruine kernen. Overige staartpennen donkerbruin met meer bruingele randen aan de buitenvlaggen.
Borst, buik en flanken:	Egaal licht kastanjebruin, op de borst een vage schubtekening.
Onderstaartdek, pootinplant, aars:	Zwart.
Poten en nagels:	Donkergrijs, een lichtere kleur is toegestaan.
Snavel:	Zwart, met uitzondering van de blauwgrijze basis van de ondersnavel.
Ogen/Pupil:	Zwartbruin, een lichtere kleur is toegestaan.
Tekeningkleur:	
Borst:	Vage grijze schubtekening.

Keurtechnische aanwijzingen: Forbesnon, Man en pop.

Forbesnon:	Voor zover bekend is de Forbesnon nog nooit levend ingevoerd in Europa. De beschrijving is opgesteld aan de hand van wetenschappelijke beschrijvingen van de soort. Er is dan ook geen sprake van een standaardomschrijving maar van een herkenningsbeschrijving. Bij een eventuele aanbieding ter keuring is melding aan de TC T&P gewenst.
-------------------	---

[Terug naar index](#)

JUNGES-BERGRIETVINK, *Lonchura montana*.

Algemeen:

Nederlands:	Junges-bergrietvink.
Duits:	Hohenschilffink.
Engels:	Snow Mountain mannikin (Western alpine mannikin).
Frans:	Donacole des hauteurs.

Verspreidingsgebied:

De Junges-bergrietvink is afkomstig uit het Snow – Mountain gebergte en van centraal Nieuw – Guinea.

Gewoonlijk komt hij alleen voor op hoogtes tussen de 2500 en 4000 meter.

Ondersoorten:

Van de Junges-bergrietvink zijn geen ondersoorten beschreven.

Fysieke eigenschappen:

Voor de fysieke standaard van de Junges-bergrietvink wordt verwezen naar het algemene hoofdstuk, Fysieke standaard van de Rietvinken en Nonnen. In aanvulling hierop geldt het onderstaande:

Formaat: 11,5 cm.

[Terug naar index](#)

Omschrijving Junges-bergrietvink, man en pop.

Kleurslag:	Wildkleur:
Kleur	
Kop, keel en nek:	Voorhoofd en bovenschedel zwart, op het achterhoofd vrij abrupt overgaand in de warmbruine nek. Teugel en aansluitende keelvlak zwart. Wangen en oorstreek okerbruin. De afscheiding van de wangen met de zwarte schedel en keelvlak loopt vlak onder het oog langs.
Rug en vleugeldek:	Het gehele vleugeldek is warm bruin, in de pennen wat donkerder van kleur.
Stuit, bovenstaartdek:	Aan de rugzijde warmbruin, halverwege via een enkele millimeters brede zwarte band, overgaand in het strogele bovenstaartdek.
Staart:	Zwart, met minimale strogele randjes.
Borst, buik en flank:	Vanaf de keelvlak is de gehele borst licht roodbruin, één veerveld vormend met wang en oorstreek. De afscheiding van de lichtroodbruine borst en flanken met de crème witte buikkleur wordt gevormd door een enigszins geschubde smalle band. Deze band gaat ter hoogte bij van de pootinplant over in de aarsbevedering.
Onderstaartdek, pootinplant, aars:	Zwart.
Poten en nagels:	Donkergrijs, een lichtere kleur is toegestaan.
Snavel:	Blauwgrijs.
Ogen/Pupil:	Zwartbruin, een lichtere kleur is toegestaan.
Tekeningkleur:	
Borstband:	Zwart, welke ontstaat doordat de aan de buik grenzende roodbruine flank - en borstveertjes een zwarte zoom bezitten.

Keurtechnische aanwijzingen: Junges-bergrietvink, Man en pop.

Junges-bergrietvink:	Voor zover bekend is de Junges-bergrietvink nog nooit levend ingevoerd in Europa. De beschrijving is aan de hand van een enkele balg van het Rijksmuseum van Natuurlijke Historie te Leiden en een aantal wetenschappelijke beschrijvingen. Er is dan ook geen sprake van een standaardomschrijving, maar van een herkenningsbeschrijving. Bij een eventuele aanbieding ter keuring is melding aan de TC T&P gewenst.
-----------------------------	--

[Terug naar index](#)

BERGRIETVINK, *Lonchura monticola*.

Algemeen:

Nederlands:	Bergrietvink.
Duits:	Bergschilffink.
Engels:	Alpine mannikin (Eastern alpine mannikin).
Frans:	Donacole des montagnes.

Verspreidingsgebied :

De Bergrietvink heeft een beperkt verspreidingsgebied in de gebergten van zuid – oost Nieuw –Guinea, op hoogtes tussen de 2000 en 4000 meter.

Ondersoorten :

Ondersoorten van de Bergrietvink worden in dit beperkte verspreidingsgebied niet erkend.

Fysieke eigenschappen:

Voor de fysieke standaard van de Bergrietvink wordt verwezen naar het algemene hoofdstuk, Fysieke standaard van de Rietvinken en Nonnen. In aanvulling hierop geldt het onderstaande:

Formaat: 12 cm.

[Terug naar index](#)

Omschrijving Bergrietvink, man en pop.

Kleurslag:	Wildkleur:
Kleur:	
Kop, keel en nek:	Voorhoofd, teugel, oorstreek, wangen en keel zwart. Bovenop de zwarte schedel krijgen de veren bruine kernen, welke richting nek gaan overheersen. Hierdoor gaat het zwarte voorhoofd, via de zwartbruine schedel, over in de bruine nekkleur.
Rug en vleugeldek:	Mat kastanjebruin, in de vleugelpennen iets donkerder.
Stuit, bovenstaartdek:	De rugzijde van de stuit is kastanjebruin, de staartzijde en bovenstaartdekveren zijn strogeel. De kleurscheiding is abrupt, maar niet scherp afgetekend.
Staart:	Middelste staartpennen wat langer, maar niet gepunt, strogeel met donkerder schachten. Overige staartpennen zwartbruin met strogele randen aan de buitenvlaggen. De kleurscheiding is abrupt, maar niet scherp afgetekend.
Borst, buik en flank:	Borst wit, gescheiden van de eveneens witte buik door een band, min of meer lopend van onderkant vleugelbocht naar onderkant vleugelbocht. Hier buigt deze band af langs de vleugels en zet zich voort in een smalle flankstreep, welke doorloopt tot aan het onderstaartdek en aarsbevedering.
Onderstaartdek, pootinplant, aars:	Zwart.
Poten en nagels:	Donkergrijs, een lichtere kleur is toegestaan.
Snavel:	Blauwgrijs.
Ogen/Pupil:	Zwartbruin, een lichtere kleur is toegestaan.
Tekeningkleur:	
Borstband:	Zwart.
Flankstreep:	Zwart.

Keurtechnische aanwijzingen: Bergrietvink, Man en pop.

Bergrietvink:	Daar er van de bergrietvink voor zover bekend geen exemplaren en geen balgen aanwezig zijn in Nederland is er aan de hand van diverse literatuur alleen een "herkenningsbeschrijving" opgesteld. Uit de diverse beschrijvingen blijken de volgende onderdelen wat variabel te zijn binnen de populatie. Vaak is een minimale zwartbruine tekening in de witte borst aanwezig (veerkernen). Een min of meer crème buik komt veel voor. Vooral de flankstreep is vaak niet meer dan een aantal min of meer onregelmatige rij grove vlekken. Indien een bergrietvink ter keuring wordt aangeboden, dient deze variatiebreedte in kleur en tekening soepel te worden beoordeeld. Bij een eventuele aanbieding ter keuring is melding aan de TC T&P gewenst.
----------------------	--

[Terug naar index](#)

ZWARTKOP DWERGRIETVINK, *Lonchura c. ramsayi*.

Algemeen:

Nederlands:	Zwartkop-dwergrietvink.
Duits:	Schwarzkopf-zwergschilffink.
Engels:	Black-headed chestnut-breasted mannikin.
Frans:	Donacole commun à tête noir.

Verspreidingsgebied:

Zuid- Oost Nieuw- Guinea.

Ondersoorten:

De Zwartkop - Dwergrietvink is een ondersoort van de *L. Castaneothorax* (Bruinborstrietvink) en lijkt veel op de *L.C. sharpei*, de Dwergrietvink, met het verschil dat de bovenkop en nek vrijwel zwart zijn, met slechts een lichte streeptekening.

Fysieke eigenschappen:

Voor de fysieke standaard van de Zwartkop-Dwergrietvink wordt verwezen naar het algemene hoofdstuk, Fysieke standaard van de Rietvinken en Nonnen. In aanvulling hierop geldt het onderstaande:

Formaat: 10 cm.

[Terug naar index](#)

Omschrijving Zwartkop-dwergrietvink, man en pop.

Kleurslag:	Wildkleur:
Kleur:	
Kop, keel en nek:	Vanaf de snavel zijn het voorhoofd, de bovenschedel en de nek zwart, met kleine grijsbruine veerpuntjes. Hierdoor tekent dit veerveld maar weinig af tegen het egaal zwarte masker. Het zwarte masker wordt begrensd door een lijn beginnende bij de neusgaten, lopend in een vloeiende lijn boven het oog langs, om de oorstreek heen, richting onderzijde keelvlak.
Rug en vleugeldek:	Diep kastanjebruin. Door de wat donkerder binnenvlaggen van de vleugelpennen toont dit veerveld een nuance donkerder kastanjebruin.
Stuit, bovenstaartdekveren:	Op de stuit gaat de rugdekkleur via een oranjebruine stuitkleur over in het glanzend goudgele bovenstaartdek.
Staart:	De middelste staartpennen zijn warm strogeel en iets gepunt met wat donkerder schachten. De overige staartpennen zijn donkerbruin met strogele buitenvlaggen.
Borst en flank:	Vanaf het masker is de borst roodbruin. Deze wordt aan de onderzijde begrensd door een zwarte borstband, welke loopt van onderkant vleugelbocht tot onderkant vleugelbocht. De borstband is in het midden iets omhoog geknikt en wat smaller dan aan de zijkanten, Aan de zijkanten sluit deze aan op de geblokte flanktekening.
Buik:	Helder wit.
Onderstaartdek, pootinplant, aars:	Zwart.
Poten en nagels:	Donkergrijs, een lichtere kleur is toegestaan.
Snavel:	Blauwgrijs.
Ogen/Pupil:	Zwartbruin, een lichtere kleur is toegestaan.
Tekeningkleur:	
Kop tekening:	Grijsbruine veerpuntjes.
Keelvlak:	Zwart.
Borstband:	Zwart.
Flanktekening:	Regelmatig zwart-wit geblokt.

Keurtechnische aanwijzingen:zwartkop-dwergrietvink, Man en pop.

Zwartkop-dwergrietvink:	Voor zover bekend is deze ondersoort nog nooit levend ingevoerd in Europa. De beschrijving is opgesteld aan de hand van een aantal balgen van het Rijksmuseum van Natuurlijke Historie te Leiden en enkele wetenschappelijke beschrijvingen. Er is dan ook geen sprake van een standaardomschrijving maar van een beschrijving welke gebruikt kan worden om eventueel de ondersoort te herkennen. Wanneer een Zwartkop-dwergrietvink op een keuring wordt aangeboden hiervan melding maken aan de TC T&P .
--------------------------------	---

[Terug naar index](#)

BERG-BRUINBORSTRIETVINK, *Lonchura c boschmai*.

Algemeen:

Nederlands:	Berg-bruinborstrietvink.
Duits:	Berg-braunbrustschilffink.
Engels:	Mountain chestnut-breasted mannikin.
Frans:	Donacole commun des montagnes.

Verspreidingsgebied:

West centraal Nieuw – Guinea.

Ondersoorten:

De Berg–Bruinborstrietvink is een ondersoort van de *L. Castaneothorax* (Bruinborstrietvink).

Fysieke eigenschappen:

Voor de fysieke standaard van de Berg- Bruinborstrietvink wordt verwezen naar het algemene hoofdstuk, Fysieke standaard van de Rietvinken en Nonnen. In aanvulling hierop geldt het onderstaande:

Formaat: 11,5 cm.

[Terug naar index](#)

Omschrijving Berg-bruinborstrietvink, man en pop.

Kleurslag:	Wildkleur:
Kleur:	
Kop, keel en nek:	Voorhoofd en schedel zwart met een bruin veerhart, waardoor een gehamerd zwarte kleur ontstaat. Op het achterhoofd hebben de veren bruine zomen, welke richting nek steeds breder worden. De gehamerd zwarte kleur gaat daardoor op het achterhoofd via een geschubd bruine kleur over in bijna egale bruine nekkleur. Het masker, inclusief de keel, is egaal zwart, nauwelijks aftekenend tegen voorhoofd en bovenschedel. Richting nek wordt de aftekening steeds duidelijker.
Rug en vleugeldek:	Kastanjebruin De buitenvlaggen van de vleugelpennen zijn kastanjebruin van kleur, maar door de donkerbruine binnenvlaggen is dit veerveld wat donkerder kastanjebruin van kleur.
Stuit en bovenstaartdekveren:	Op de stuit gaat de rugdek kleur over in de glanzende strogele bovenstaart dekkleur. De kleurscheiding is abrupt, maar niet scherp afgetekend.
Staart:	De middelste staartpennen zijn gepunt, maar nauwelijks uitstekend en strogeel van kleur, met donkerder schachten. De overige staartpennen zijn donkerbruin, met strogele randen aan de buitenvlaggen.
Borst, buik en flank:	Vanaf het masker is de gehele borst grauw en mat roodbruin. Langs de vleugels loopt deze kleur door in de tevens roodbruine flanken. De afscheiding van de borst, flanken en crème witte buik wordt gevormd door een enigszins geschubde smalle band. Deze band gaat ter hoogte van de pootinplant over in de aars en onderstaartdekveren.
Onderstaartdekveren, aars en pootinplant:	Zwart.
Poten en nagels:	Donkergrijs, een lichtere kleur is toegestaan.
Snavel:	Blauwgrijs.
Ogen/Pupil:	Zwartbruin, een lichtere kleur is toegestaan.
Tekeningkleur:	
Hamertekening kop;	Zwart. Het hart van de veren is bruin.
Borstband:	Zwart, deze ontstaat doordat de aan de buik grenzende roodbruine flank- en borstveertjes een zwarte zoom bezitten.

Keurtechnische aanwijzingen Berg-bruinborstrietvink, Man en pop.

Berg-bruinborstrietvink:	Voor zover bekend is deze ondersoort Bergbruinborstrietvink nog nooit in Europa ingevoerd. De beschrijving is opgesteld aan de hand van een redelijk aantal balgen van het Rijksmuseum van Natuurlijke Historie te Leiden en enkele wetenschappelijke beschrijvingen. Er is dan ook geen sprake van een standaardomschrijving maar van een beschrijving welke gebruikt kan worden om de ondersoort te herkennen. De onderzochte balgen lieten een nogal grote variatiebreedte zien in zowel formaat, kleur als tekening. Bij eventuele aanbieding ter keuring lijkt ons dan ook enige soepelheid op deze onderdelen gewenst. Wanneer de berg-bruinborstrietvink ter keuring wordt aangeboden is hiervan een melding aan TC T&P gewenst.
---------------------------------	--

[Terug naar index](#)